

Szabad tehenészek

– Akkor innentől úgy kérném, hogy öt munkanap után három nap szünet jöjjön. Mindig – mondja nekem hazafelé Zsolti, a takarmányos, tök komolyan.

– Jót akarsz te, én értelek, csak ez egy tehenészet, barátom. Ilyet nem tudok garantálni. Menj el valami varrodába, ahol hétvégén nem zakatol a Singer. Milyen szép álom, az örökös háromnapos hétvége. Látod, hasonlóak a vágyaink. Mész szabadnapra, persze, jár a nyolca nap, de ezt így nem tudom neked megígérni. Vagy tudod mit, megígérhetem, ha ez megnyugtát, de betartani úgyse tudom – válaszolom neki higgadtan.

Az autó óvatosan gurul velünk a szürkületben, ringatózunk a kamionok, traktorok által tiport-lyuggatott, sűrűn kátyús útszakaszon.

– Jó, hát értem én, de rohadt fárasztó ez az örökös hajnali kelés, több pénz kéne és több szabadnap.

– Zsolti, értelek én. Szeretnél te dugni és szűzen maradni is. Csak ez egyszerre nehezen kivitelezhető. Korán kell kelni? Nyiss egy ékszerüzletet. Kelj fel kilenckor, nyisd ki a boltot tíz-kor, minden nap adj el egy marék gyémántot, és felszabadulsz.

– Jó buli lenne, de senki sem vesz gyémántot. Szar a helyzet. Itt a válság.

– Igen, itt terpeszkedik a rohadék, és nagyon maradna, ahogy elnézem. Szóval szerintem örülj, hogy felkelhetsz hajnalban, és van egy kis fizetésed, amiből el tudsz tengődni.

– Kéne szabadnap, de most komolyan.

– Az előbb hülyültél? – kérdezem tőle.

– Nem, azt is komolyan gondoltam. De tényleg. Márciusban viszont kéne nekem a 9-10, a 15-16-17 és a 27-28.

– Zsolti, osztán hagyta munkanapot is magadnak ebben a szép, tavaszi hónapban?

– Hogyne hagytam volna, a többi napon bejönnék, persze, ha adsz még ezeken felül is, akkor elmegyek szabadnapra.

– Adok, Zsolti. Ha a kismadárka repülni akar, akkor repüljön.

– Hé, a repülés kirúgás. Ne má'!

– Jól van, csak a szabadságodra értettem. Mész szabadnapra, nyugodj meg.

– Akarok menni, mert keresztanyámék öccsének a volt férje jön, és...

– Figyelj, felőlem a tökeidet is vakarhatod szabadnapon, nem tartozol nekem vallomással, ha lehet, elmész, megígérem.

– Itt jó lesz. Kösz a fuvart! Akkor a legjobbakat, holnap reggel jövök.

Zsolti kipattan, óvatosan becsukja az ajtót, nem jó, nem csukódott be teljesen, na, még egyszer, így már oké. Hazáig egyedül. Este fél hét. Megint vége egy munkanapnak. Egy ugyanolyannak, mint a többi. Minden nap talán csak egy hangyányit különbözik a másiktól. Az esték. Mostanában a Film pluszon Columbo héttől. Utána kotródás az ágyba. Fél hatkor ki. Egy fogkefe, egy borotva, három az egyben, egyedül a hajnali fészbuk előtt, lájkolták-e még a tegnapi blogbejegyzésem. Lájkolgatták. Gyerünk, idő van! Már nem annyira tré, mint decemberben, januárban. Már dereng a hajnal. Már pirkad. Így már egész élhető a hajnali kezdés. Hatra kiérek. Imre bácsi, az elletős fogad.

– Nim jaó a szabadnap! – ordítja a kapuban

– Nim jaó? – kérdezek vissza magamban. Hogy mi van? Ja, hoppá. Hogy nem jó a szabadnap.

– Nim jaó a szabadnap! – ismétli rikácsolva.

– Imre bátyám, mi nem jó a szabadnappal?

– Hát az, hogy nim jaó. Máskor mennék, nem hetedikén. Nekem a nyolcadika kell, mert az asszonyt viszem a...

– Imre bácsi, felőlem seggre pacsit is játszhat otthon, szabadnapján, nem kell megindokolni, mehet, átirom, csak hadd érjek be!

Belépek az ajtón, az éjjeliőr vár rám az iroda bejáratánál. Mosolyog. Kérni fog valamit.

– Jó reggelt, Laci bácsi, mi a tétel?

– Hát, az van, hogy, hogyishívják, kéne nekem szabadnap.

– Nem mondja.

– De.

– Mondja!

– Azé' mennék, mer' jönnek nővéremék Erdélyből, és nagynéném húgának a...

– A dátumot, Laci bácsi, nem a rokonságot kérdeztem...

Hartay Csaba
költő, újságíró
(1982, Budapest)

Családi vállalkozásban egy szarvasmarha telepen dolgozik. Rendszeres jegyzetírója a beol.hu internetes portálnak. Szarvason él.

Legutóbbi kötete:
A jövő régészei (2012)

